

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

EVA, ANNEMIJN EN LIEKE: GESCHROKKEN VAN MATRASJES
TUSSEN HET VUILNIS EN DE RATTEN

'Zo'n meisje met klitterige haartjes zou je zo graag in badje willen doen'

Het was een spannend avontuur waar ze vol overgave zijn ingedoken. Eva Rebel (20), Annemijn Broekstra (19) en Lieke van der Poel (19) reisden afgelopen zomer af naar Albanië, waar ze op uitnodiging van het Albanië Comité kennismaakten met het hulpverleningswerk in de bergdorpen. Natuurlijk hadden ze wel eens van het Albanië Comité gehoord. Als kind knutselden ze op school braaf de schoendozen in elkaar en stopten er cadeautjes in voor de arme Albanese kindertjes. In de kerk kwam het werk van de stichting geregeld aan de orde en ze kenden ook wel mensen die op de een of andere manier betrokken waren bij de stichting. Maar de grote betekenis die het Albanië Comité heeft voor de arme bergbevolking, konden ze pas na hun bezoek echt op waarde schatten. Ze zijn tot de conclusie gekomen dat je er geen voorstelling van kunt maken hoe erbarmelijk de leefomstandigheden van de Albanese gezinnen zijn,

als je er niet zelf geweest bent. Ze hadden er geen idee van hoe schrijnend de nood is op nog geen twee-en-een-half-uur vliegen van Nederland.

'Nee, we wisten niet precies waar Albanië lag,' moet Eva bekennen. 'We moesten het even opzoeken.'

'Ik dacht dat het verder weg lag,' vertelt Annemijn. 'Achter Griekenland, of daar in de buurt.'

'Je staat er niet bij stil dat zo dichtbij zulke leefomstandigheden voorkomen,' zegt Lieke.

'Je denkt dat het een ver-van-m'n bed-show is', beaamt Eva.

Hun bezoek zou aanvankelijk twee jaar geleden al plaatsvinden, maar corona gooide roet in het eten. De veiligheidsvoorschriften waren dusdanig, dat de jongerenreis van het Albanië Comité afgelast moest worden. In 2020 was er al een informatieavond geweest

Annemijn, Eva en Lieke met 'jongerenreis leider' Margreet Visser op bezoek bij een Albanese familie.

De flat leek wel een halve vuilnisbelt.

om jongeren te werven voor de jaarlijkse reis. Daar waren zo'n 15 belangstellenden op afgekomen, waaronder de vriendinnen Eva, Annemijn en Lieke.

'Ik heb jullie er eigenlijk in meegesleept,' lacht Eva. 'Het werk van het Albanië Comité leeft echt wel in de Nieuwe Kerk en het leek me altijd al heel gaaf om zoiets mee te maken en iets te betekenen voor kinderen die het minder hebben dan wij.'

'En dus sleurde Eva ons mee naar de informatieavond,' grapt Lieke.

De aanwezigen werden geïnformeerd over het hulpverleningswerk en wat ze ter plekke konden verwachten. Ook vertelden twee jongeren over hun ervaringen die ze tijdens een vorige reis hadden meegemaakt.

'Toch was het niet persé de informatieavond die ons deed besluiten mee te gaan,' vertelt Annemijn. 'Van tevoren hadden we onze beslissing al genomen. Bij ons thuis

worden zulke dingen gestimuleerd en ik denk bij jullie ook wel,' kijkt ze haar vriendinnen aan, die instemmend knikken.

Sneller contact

'Net als Eva had ook ik altijd wel in m'n achterhoofd om zoiets te willen doen,' vertelt Lieke. 'Dit bezoek aan Albanië was mijn eerste ervaring en dan is het wel makkelijk dat alles voor je geregeld wordt en dat je gaat met mensen die je kent.'

'Dat maakt het laagdrempelig,' vindt ook Annemijn.

'Of we het jammer vonden dat de reis vorig jaar niet doorging? Op dat moment wel,' zegt Eva.

'Maar achteraf was het niet erg,' meent Annemijn.

'Want wat in het vat zit verzuurt niet,' zegt Lieke.

'Wij zijn uiteindelijk gegaan,' vertelt Eva. 'Het was dus alleen jammer voor degenen die er nu niet bij konden zijn.'

Meestal gaan er zo'n tien tot twaalf personen mee met de jongerenreis. Vanwege het uitstel kwam er voor de meesten afstel, omdat ondertussen andere plannen, opleidingen en werk zich hadden aangediend. Dus bleven alleen Eva, Annemijn en Lieke over, samen met 'jongerenreis leider' Margreet Visser.

De vriendinnen zagen het zeker niet als een nadeel om maar met z'n drietjes te zijn.

'Als je met een grote groep gaat, trek je als jongeren gauw naar elkaar toe,' vindt Lieke. 'Nu ben je maar met z'n drieën. Mensen gaan dus sneller contact met je zoeken dan wanneer je met een hele groep bent.'

'Het had ook voordelen voor de huisbezoeken,' heeft Eva gemerkt. 'Met een grote groep kun je niet allemaal tegelijk op bezoek. Met z'n drieën kon dat vaak wel.'

'Ook in de afkickkliniek zijn we met z'n drieën geweest,' vertelt Annemijn. 'Het was de eerste keer dat het Albanië Comité daar een bezoek bracht. Het was een primeur voor iedereen, zelfs voor Anne-Lise (Lubbers-red)'

'Ook voor de mensen in de kliniek was het prettig dat we maar met een klein groepje waren,' denkt Lieke. 'Ze willen graag zoveel mogelijk anoniem blijven.'

Oma en moeder van de groep

Hadden ze zich van te voren een voorstelling gemaakt van hoe het zou kunnen zijn?

'Je gaat er een beetje over nadenken,' zegt Lieke.

'Je denkt aan het ergste,' bekent Eva.

'Je hebt wel verwachtingen, maar het was toch anders,' vindt Annemijn.

'We dachten dat we zouden gaan klussen en het was heel jammer dat dat niet kon vanwege de regering,' vertelt Lieke. 'We hadden ons daar wel op ingesteld. Je probeert je een voorstelling te maken van hoe arm de mensen daar zijn. Maar het gaat al je verwachtingen te boven.'

'Nu we terug zijn probeer je erover te vertellen aan anderen. Maar het komt niet over zoals je het hebt gezien,' heeft Eva gemerkt. 'Ik kan het iedereen aanraden

Hartelijk dank

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor de Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

om er zelf een keer naar toe te gaan. Het gaat nu pas een beetje landen bij me. Wij zijn weer hier, maar die mensen wonen nog steeds in diezelfde flat die we bezocht hebben. Niet te bevatten...'

'Wij komen maar een korte tijd en gaan weer weg. Zij zitten daar nog en blijven daar,' realiseert Lieke zich maar al te goed.

'Dat geldt niet voor het kindertehuis. Dat is zó groot en zó mooi...' is Eva enthousiast over The Christian Family Home, waar directeur Zamira en haar man Ardi de dagelijkse gang van zaken regelen.

Als we vragen hoe ze Zamira vonden, roepen ze in koor: 'Aaahhhh!'

'Van haar was het zó moeilijk afscheid nemen,' zegt Eva. 'En ook van de kinderen. Als Anne-Lise de oma is van de groep, dan is Zamira de moeder.'

Verdriet voelen

Ze spraken geen van drieën de taal, kenden de kinderen en de families niet en hadden nog nooit oog in oog gestaan met dergelijke erbarmelijke leefomstandigheden. Dat was een stevige confrontatie in het begin, zeker met de bewoners in de flat waar ze de eerste dag op bezoek gingen.

'Je kon zelfs het verdriet voelen als je een ruimte binnenkwam,' heeft Lieke ervaren.

'Je bezoekt de mensen, maar pas de laatste dag beseft je: ze leven niet alleen in armoede, ook hun leefomstandigheden zijn slecht,' vertelt Annemijn. 'Ze doen acht uur per dag zwaar werk en verdienen wat wij in een uurtje verdienen. De eerste keer dat je bij ze bent, zie je hoe arm ze zijn. Op het laatst zie je ook hun slechte leefomstandigheden: vrouwen met weinig geld die er alleen voor staan met hun kinderen en een man in de bak.'

'De laatste dagen waren sowieso anders, want we hadden de Kinderbijbelweek gehad,' vindt Lieke. 'Dan zie je de kinderen lachen en zou je haast denken dat het 'normale' kinderen zijn. Maar sommige kinderen stonken gewoon, hadden klitterige haartjes en je zag bij hen thuis hoe slecht de gezinsomstandigheden waren. Maar ze klagen niet, want zo'n leven is standaard daar. Tijdens de kampweek zou je kunnen denken dat deze kinderen misschien gewend zijn aan hun leefomstandigheden. Maar dan kom je bij hen thuis met een tas vol weekboodschappen en zegt een kind van drie: 'Wauw!' Dat een kind van die leeftijd zich daar al bewust van is.'

'Leeftijden zijn daar heel anders dan bij ons,' heeft Eva gemerkt. 'Je ontmoet daar meisjes van dertien die er veel ouder uitzien en al zwanger zijn. Dat is normaal daar. Ook vrouwen van 30 zien eruit alsof ze 60 zijn.'

Matrasjes tussen de ratten

Vooral op Annemijn hebben de flats de meeste indruk gemaakt.

'Ze waren half afgebrokkeld vanwege een aardbeving en eigenlijk mochten er geen mensen meer in wonen. Maar dat gebeurde toch. Met z'n tienden of twaalven woonden ze in één vertrek. Het leek wel een halve vuilnisbelt, waarbij de bedden gewoon tussen het afval stonden.'

'Bedden? Matrasjes tussen de ratten,' griebelt Lieke bij de

In de loop van de week kwamen er steeds meer kinderen naar de Kinderbijbelweek.

herinnering. 'Ze moesten door het vuilnis heen om bij hun matras te komen. Dan denk je: kunnen jullie dat vuilnis niet opruimen? Maar vuilnis wordt daar niet opgehaald.' 'Inderdaad: in eerste instantie denk je: ruim op, ga harder werken om meer geld te verdienen. Maar dan beseft je dat hun persoonlijke omstandigheden zo heel anders zijn dan bij ons. Ze werken al heel hard voor heel weinig geld en opruimen lukt niet als afval niet wordt weggehaald,' beseft Annemijn nu al te goed.

'Ik vroeg me ook af waarom er zoveel kinderen zijn als mensen zo in armoede leven en amper voor hun kinderen kunnen zorgen. Hier zouden we zeggen: geen kinderen, want we willen ze die slechte levensomstandigheden niet aandoen. Maar in Albanië blijken kinderen status te zijn,' heeft Lieke begrepen.

'Kinderen zorgen voor hun ouders als ze groot zijn. Dat is ook een reden,' denkt Eva.

Eva, Annemijn en Lieke hebben gemerkt dat de kinderen in de flats wat bijdehanter zijn dan de kinderen in de bergdorpen.

'Ze zijn brutaler en kwamen meteen op ons af. Ze hadden een gevaarlijke hond die blafte. Dan loopt er zo'n kindje van een jaar of zes naar de hond toe en houdt met d'r handjes gewoon de bek van de hond dicht zodat wij erlangs konden. Helemaal niet bang. En een klein meisje van een jaar of vier kwam ons tegemoet met een kip in haar armen, waarbij wij denken: -Blijf maar even uit onze buurt met die kip-. Maar die armoede daar...'

'En dan komen ze toch met chocolaatjes aan, speciaal voor ons gekocht. Dan voel je je zó bezwaard...', vertelt Annemijn. 'Dan denk je: -Maar wij hebben net eten voor jullie gekocht-.

'Het heeft ook met hun trots te maken,' denkt Lieke. 'Ze

Voedsel brengen bij de arme families.

doen wat ze kunnen. Sommigen deden echt hun best hun huisje schoon en netjes te houden.'

'Schoenen uit voor de deur, dat wordt de kinderen geleerd,' heeft Annemijn gemerkt. 'Je zag het verschil met kinderen uit het KANS-project. Die krijgen veel meer mee over hygiëne en dergelijke.'

Geitenfile

'Er was een zwangere vrouw die netjes een opgeruimde kamer had. We hoorden dat de kerkgemeenschap voor haar en haar kindje zorgt. Dan merk je dat hulp echt wel wat betekent voor deze mensen,' zegt Lieke.

'Dat geldt ook voor de kinderen van het kindertehuis. Die krijgen heel wat mee. Het zal alleen even duren voordat het z'n vruchten afwerpt,' weet Eva.

'Als kind maakte je een schoenendoos op school en dat vond je heel normaal,' vertelt Lieke. 'Maar nu ben je bij de kinderen thuis geweest en is het helemaal niet zo normaal.'

'Je vroeg je vroeger af: -Waarom vragen ze niet meer cadeautjes in plaats van een tandenborstel?- Nu begrijpen we het,' zegt Annemijn.

'Een tandenborstel is een cadeautje,' weet Eva nu.

De volgende dagen trokken ze met een terreinwagen de bergdorpen in, met Ardi of Anne-Lise aan het stuur.

'Echt stoer,' vindt Eva. 'Anne Lise zei: -Ik heb in Albanië pas echt auto leren rijden-. De weggetjes zijn smal en zanderig. En dan kom je maar zo een geitenfile tegen.

-Busy traffic-, noemde Zamira het.'

'En daarna weer een eend met al haar kinderen,' lacht Lieke.

'En Ardi maar toeteren,' glimlacht Eva.

Het bezoek aan de Roma's was ook een hele ervaring voor het drietal.

'Hun kamers zagen er netter uit dan de flatbewoners, met leuke kledjes op de vloer,' vertelt Annemijn. 'Maar dan realiseerde je je dat de kamer waarin je zat hun hele huis was. Daar moesten ze dan wel met hun hele familie in wonen, met meer mensen in huis dan er slaapplekken waren. En toch hadden ze weer een schaalpje met bonbonnetjes voor ons...'

Steen, papier, schaar

Hoogtepunt van de jongerenreis was voor alle drie de Kinderbijbelweek.

'Daar kreeg je heel veel energie van,' vertelt Annemijn. 'In de loop van de week kwamen er steeds meer kinderen, tot wel een stuk of 140.'

'Er werd een Bijbelverhaal verteld door de kerk en elke dag waren er werkjes, spelletjes of een bingo. De jongens gingen voetballen en wij hielpen met de knutselwerkjes,' vertelt Eva. 'Het was leuk om te zien dat de werkjes die ze op het kamp gemaakt hadden, bij de kinderen thuis hingen. Hoe we omgingen met de communicatie? Daar hadden we het met z'n drieën vooraf wel over gehad: -Leuk de Kinderbijbelweek, maar hoe gaan we met de kinderen communiceren?- Je kunt niet echt iets zeggen. In het begin waren de kinderen wat terughoudend. Maar op de tweede dag vielen ze ons al in de armen. De oudsten konden wel wat Engels, maar de meesten niet.'

'Het was opvallend hoe snel we aan elkaar gewend waren,' vertelt Lieke. 'Het was heel grappig, dat ze soms een heel verhaal vertelden in het Albanees en dat wij gewoon terug gingen praten in het Nederlands. We konden elkaar niet verstaan, maar begrepen elkaar wel. Het ging er maar om dat zij merkten: -Wij vinden het leuk om met jullie te praten-. Op een gegeven moment begrepen we wat ze bedoelden door hun gebaren. Dat ze een koprol wilden maken in onze armen, een klapspelletje wilden doen of met ons wilden dansen.'

'Steen, papier, schaar...', dat konden ze wel vijf minuten lang doen,' lacht Annemijn.

Can I be your best friend?

'We deden een paar dingetjes met ze en dat herhaalden ze steeds. Als je hen een aai over hun bol geeft, heb je al een band. Dan hebben ze al een beetje aandacht gehad,' heeft Lieke gemerkt. 'Je verstaat elkaar niet, maar we hebben zó met elkaar gelachen. Ook met een oud vrouwtje waar

'Vuilnis wordt daar niet opgehaald.'

'Tijdens de Kinderbijbelweek zie je de kinderen lachen en zou je haast denken dat het 'normale' kinderen zijn.'

we op bezoek waren. Ze vertelde van alles, je zag haar lachen en wij lachten met haar mee. Je kijkt hoe iemand doet en je begrijpt wat er bedoeld wordt. De Albanese mensen praten veel en wij praten in het Nederlands terug om te laten merken dat we geïnteresseerd zijn. Uit hun toon maakte je op dat ze iets grappigs bedoelden, al wisten we niet wat het betekende. En belangrijke dingen vertaalden Anne-Lise en Zamira voor ons. Zo makkelijk was het om contact met hen te hebben.'

'Nooit gedacht dat je zo'n band met de kinderen kon hebben', beaamt Annemijn. 'Het was echt moeilijk om afscheid van hen te nemen en ook van Zamira. Ik weet niet of de kinderen ons herkennen als we nog eens terugkomen...'

Maar eigenlijk verwachten de drie vriendinnen van wel. 'Er zat zo'n emotie aan vast... Ze vroegen ons of we een volgende keer weer wilden komen. Ze zeiden: -We zullen jullie altijd onthouden-. Steeds vaker kregen we van kinderen te horen: -Can I be your best friend?-'

Of ze volgend jaar weer van de partij zullen zijn, weten ze nog niet.

'Het is vast anders als je met een grotere groep gaat. We waren nu met z'n drietjes en dat ging samen met de kinderen fantastisch. Als je met een grotere groep gaat, doe je als groep meer dingen samen.'

Naast het vele plezier dat ze hebben gehad, was het bezoek aan Albanië ook schokkend, vindt Annemijn.

'De eerste dag bij het bezoek aan de flat kon ik het echt niet droog houden', vertelt ze 'Je voelt je een beetje hopeloos als je ziet hoe erg het is. Je kunt je niet voorstellen dat mensen zo leven. Ze krijgen een boodschappentas met eten zodat ze in leven blijven, maar je wilt meer doen dan je kan.'

'Hun uitzicht op een betere toekomst is zo slecht', beaamt Eva.

Ramptoeristje

'Tijdens de Kinderbijbelweek zag je vrolijke kinderen, maar je ziet zo'n meisje ook thuis op de bank met klitterige haartjes. Ze stonk zelfs een beetje. Dan zou je haar zo graag mee willen nemen om in badje te doen en haar haartjes te wassen. Dat is dan wel heel verdrietig,' vindt Lieke.

'Wat voor ons normaal is, kan daar niet,' zegt Eva. 'Je had ze nog meer willen geven dan we nu hebben gedaan, al is het voor hun maatstaf al heel veel. Maar toch vind je dat je te weinig hebt gedaan.'

'Dan zie je zo'n dun meisje bij de Kinderbijbelweek, die 's morgens niet had ontbeten', vertelt Lieke. 'We beseften dat er heel veel kinderen waren die geen ontbijt hadden gehad.'

'En dat is heel dubbel, als je zelf 's morgens met een dienblad vol brood, yoghurt en fruit de dag begint. Dan schaam je je eigenlijk,' bekennt Eva.

'Zeker toen ik de eerste dag in de flat was geweest en ik op een gegeven moment trek kreeg. Dan denk je: -Dat mag niet, dat kan niet-, zegt Annemijn.

'Je beseft dan heel goed wat wij allemaal hebben,' realiseert Lieke zich. 'De elf dagen dat wij er waren wil je eigenlijk solidair met hen zijn. Wij vinden het normaal dat we eten hebben, elke ochtend kunnen douchen en schone kleding hebben. Maar voor hen is het niet normaal.'

'Maar wat is niet normaal?' vraagt Annemijn zich oprecht af. 'Hoe zij leven of hoe wij leven? We zijn hier heel erg bevoorrecht. Het is moeilijk dat je niet méér kunt doen dan wat we hebben gedaan. Ik vond het lastig om met hen op de foto te gaan bij de boodschappen en te lachen. Zij wilden dat graag. Maar het voelt dan net of je een soort ramptoeristje aan het spelen bent.'

Bevoorrecht

Al met al was de reis naar Albanië een diepgaande ervaring, die ze nooit meer zullen vergeten. Toch zal het moeilijk zijn om hun belevenissen vast te houden in het leven van alledag.

'Zodra je thuiskomt, word je weer opgeslokt door je dagelijkse bezigheden en sta je er niet ieder moment meer bij stil. De dag nadat we weer in Nederland waren, ging ik weer aan het werk', vertelt Eva.

Wat ze precies met hun ervaringen willen doen, is nog niet helemaal duidelijk voor het drietal.

'We weten nu wel hoe bevoorrecht we zijn. In Albanië hebben ze niet de mogelijkheden die wij hebben. Dan ben je heel dankbaar, want het maakt verschil waar je geboren wordt: zij daar en wij hier', zegt Eva. 'Ik studeer aan de PABO, ik word juf. Dus ik denk wel dat ik iets kan betekenen door de kinderen in mijn klas bewust te maken van wat er in Albanië aan de hand is. We kunnen bijvoorbeeld ook meedoen met de schoenendoosactie, nog eens helpen in een vakantie of een KANS-kind sponsoren.'

'En misschien onze ervaringen vertellen als er volgend jaar weer een jongerenreis wordt georganiseerd. Dat je door mee te gaan echt iets voor andere kinderen kunt betekenen,' vindt Annemijn.

In ieder geval zijn de drie vriendinnen in één ding eensluidend: 'We gunnen het iedereen om dit eens mee te maken!'

Anne-Lise aan het werk in Albanië

Terwijl de meesten van ons op vakantie waren, bracht Anne-Lise Lubbers zoals elk jaar de zomerweken door in Albanië. Er moet altijd veel aangepakt, geregeld en gecoördineerd worden als Anne-Lise in Albanië vertoeft, zodat het hulpverleningswerk in goede banen geleid wordt. Het bezoek van de Huizer delegatie -Henriëtte Sijl, jongerenreisleider Margreet Visser en de jongeren die o.a. meewerkten aan de Kinderbijbelweek- bracht veel gezelligheid. Nadat de groep uit Nederland weer vertrokken was, moest er eerst het nodige worden opgeruimd en schoongemaakt.

'En nu..., nu is het heel erg stil en leeg,' laat Anne-Lise vanuit een tropisch warm Albanië weten. 'Vooral de eerste dagen moest ik hier een weg in zien te vinden en was ik weer op mezelf aangewezen. Tijdens het verblijf van de groep hebben we veel mogen doen met elkaar, zoals de Kinderbijbelweek en het bezoeken van de families. Ondanks de extreme temperaturen die boven de 40 graden waren, heeft de groep zich uitstekend vermaakt. De kampweek was een fantastische ervaring voor ze. Een leven dat hier zo anders is dan in Nederland, dat kwam tijdens de gesprekken naar voren. Kinderen die bij de Kinderbijbelweek waren en die we later thuis bezocht hebben, zijn thuis zo anders. De gezinssituatie waarin

deze kinderen wonen, kwam keihard binnen. De jongedames waren onder de indruk en beseften dat ze het in Nederland nog zo slecht niet hebben.'

Wereld van verschil

'We hebben veel gedeeld met elkaar, zowel verdriet als blijdschap is voorbij gekomen. Om één voorbeeld te noemen: tijdens de Kinderbijbelweek is er een meisje flauw gevallen. De reden begrepen we later pas, namelijk omdat ze 's morgens niet gegeten had. Niet omdat ze geen zin had om te eten, maar simpelweg omdat er geen eten was. We zijn later met de groep naar dit gezin geweest om te kijken of we iets konden betekenen. Natuurlijk hebben we eten meegenomen. Het gezin werd draaiende gehouden door het oudste zusje van twaalf. Toen we vroegen waar de moeder was, zei het jongste zusje dat moeder aan het werk was zodat ze geld kon verdienen om eten te kopen. Dit soort situaties komen dan keihard binnen.

Eva, Annemijn en Lieke zullen thuis vast nog wel eens denken aan de gezinnen die we bezocht hebben. Want deze gezinnen leven allemaal onder de armoedegrens. Op slecht 2300 km afstand van Nederland is Albanië een wereld van verschil.'

Brieven vertalen

'Er komen kinderen van ons KANS-project naar het kinderreisproject om een brief naar hun sponsorouders te schrijven. Ze krijgen hiervoor begeleiding van ons kinderreisprojectteam. Ook maken we de schoolspullen klaar, zodat als de schriften er zijn, alles bij elkaar in de schooltas kan. Er moeten voor ruim 110 kinderen straks schooltassen klaar staan, zodat de kinderen weer met frisse moed aan het nieuwe schooljaar kunnen beginnen. Op dit moment (augustus-red) ben ik alle brieven van de kinderen voor hun sponsors aan het vertalen, want ze zijn allemaal in het Albanese. Heel veel werk, maar zo leer ik de kinderen nog meer kennen en lees ik wat hen bezighoudt.

Kinderen zijn thuis vaak zo anders dan tijdens de Kinderbijbelweek.

Soms -en met name van de oudere kinderen- schrik ik ervan hoe eerlijk ze schrijven over hun gezinssituatie die meestal niet zo rooskleurig is. Verder doe ik hand- en spandiensten in het rond het kinderreisproject.'

Dankbaarheid

'Gelukkig heb ik voldoende afleiding nu ik alleen ben. Ik mis mijn lieve Herman enorm en kom hem dagelijks nog tegen. Er liggen samen zoveel herinneringen hier, dat dit haast niet anders kan. Soms doet het ontzettend veel pijn om alleen verder te gaan, maar er zijn zoveel lieve mensen om mij heen, dat dat alles weer verzacht. Dan moet ik aan het mooie gedicht denken dat ik kreeg toegestuurd van een lieve vriendin. Ik werd weer even stilgezet en voelde alleen dankbaarheid voor zoveel lieve mensen om mij heen. Dankbaarheid is de kern van werkelijk geluk. Zonder dankbaarheid zouden mensen voortdurend zeuren en klagen en al het moois van het leven over het hoofd zien. Bovendien: omdat je dankbaar bent, kun je zaken in een beter perspectief plaatsen als het een keertje tegenzit. Je verliest de hoop niet. Het is een manier om te blijven groeien als er pijnlijke dingen gebeuren. Dus ik tel mijn zegeningen, iedere dag opnieuw en dank de Heere God dat Hij iedere dag Zijn armen om mij heen slaat.'

De Huizer delegatie met v.l.n.r. Margreet Visser, Henriëtte Sijl, Annemijn Broekstra, Lieke van der Poel en Eva Rebel.

Kledinginzameling weer gestart

De vrijwilligers van het Albanië Comité staan inmiddels weer klaar om kleding en goederen in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Na de zomerstop is de opslagloods weer iedere maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur geopend (met uitzondering van feestdagen) om bruikbare dames-, heren- en kinderkleding (graag heel en schoon) in te zamelen. Ook babyuitzetten zijn welkom, evenals linnen- en beddengoed. De armoede in het werkgebied van het Albanië is groot. Het ontbreekt de bergbewoners aan goede kleding, schoenen en huishoudtextiel. Daarom zamelt de stichting al jarenlang goederen in die een paar maal per jaar met een vrachtwagen naar Albanië worden getransporteerd. Ook een gift voor het transport -in de melkbus ter plekke- wordt zeer op prijs gesteld.

500 SCHOENENDOZEN EN 900 VOEDSELPAKKETTEN:

Laten we de Albanese bergbewoners stralen met kerst?

Wij zijn nog aan het nazomereren, maar het Albanië Comité is al bezig met voorbereidingen voor de schoenendozen- en voedselpakkettenactie in december.

Dat lijkt nog een eind weg, maar in oktober gaan de beide acties al van start om alles op tijd binnen te hebben voor het transport eind dit jaar. Met de voedselpakketten en schoenendozen kunnen wij die het zo goed hebben, de meest hulpbehoevende families in de bergdorpen met de feestdagen een 'touch of Christmas' geven. Voor hen geen kerstbroden, kerstkalkoen en gourmetbuffetten, maar wel de allereerste levensbehoeften zoals meel, olie, suiker en rijst om de strenge winter door te komen.

Het Albanië Comité heeft € 36.000 nodig om 900 voedselpakketten à € 40 uit te kunnen delen aan de allerarmste gezinnen. Ze kijken er reikhalzend naar uit. Laten we de Albanese bergbewoners stralen met kerst? Heel graag uw bijdrage op bankrekeningnummer NL97 RABO 0329 9600 08 t.n.v. Stichting Albanië Comité o.v.v. 'voedselpakkettenactie 2022'.

Schoenendozen

Hand in hand met de voedselpakkettenactie loopt de schoenendoosactie. Diverse basisscholen en kerken zijn inmiddels benaderd om versierde en gevulde schoenendozen aan te leveren. Maar ook particulieren kunnen een doos voor hun rekening nemen. Het Albanië Comité hoopt er 500 uit te kunnen delen. Cadeautjes zijn voor de kinderen in de bergdorpen niet weggelegd. Een vrolijke doos vol leuke, nuttige en gezellige spulletjes met kerst, is voor hen het hoogtepunt van het jaar.

Meedoen?

In samenwerking met een school, club, vereniging of individueel kunnen schoenendozen en tassen versierd of beplakt worden met cadeaupapier. Een doos of tas kunt u vullen met cadeautjes voor een jongen of meisje (graag aan de buitenkant aangeven) in verschillende

leeftijdscategorieën: 3-4 jaar, 5-7 jaar, 8-10 jaar en 11+. Te denken valt aan toiletartikelen, warme kledingstukken zoals sokken of een muts, ondergoed, knutselpullen en klein speelgoed (balletje, autootje, puzzel, springtouw, Barbie, vergrootglas, etc). Voor iets oudere kinderen is een zaklamp met batterijen, een kleurboek, pet of reisspelletje een idee. Lukt het niet om een schoenendoos te vullen, dan kunnen ook losse materialen aangeleverd worden. Inleveren van de schoenendozen kan vanaf 3 oktober tot en met 7 november elke maandagavond tussen 19.00 uur en 20.30 uur bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2 in Huizen. Voor vragen: Elske Lubbers tel. 06-20820682 of Jasmijn Ruizendaal tel. 06-50521758.

Hollandse schoenendozen voor Albanese kinderen.

Bestrating rond kindertehuis is klaar

Er is afgelopen voorjaar hard gewerkt bij het kindertehuis. Het plein was al een tijdje klaar, maar ook de weg eromheen is grondig aangepakt. En dat bij een temperatuur van ruim 35 graden... De bestrating is anders dan de stenen van het plein. Er moeten over deze weg namelijk ook tractors en auto's. Asphalt is niet handig, in verband met de hoge temperaturen van boven de 45 graden in de zomer. Dus is gekozen voor een mooie, stevige, duurzame tegel. De bestrating rond het kindertehuis is een wereld van verschil geworden in vergelijking met het oude modderplein. Het Albanië Comité, de kinderen en ook kindertehuisdirecteur Zamira en haar man Ardi zijn er blij mee. Dus was er een klein feestje voor de kinderen toen alle tegels gelegd waren.

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Laurens Rebel
tel: 06-44850009
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel & Dolf Kos & Cees Bout
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter van der Poel
tel: 06-82603916

Iedere maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur staan vrijwilligers klaar om kleding en hulpgoederen in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.